

Poezie na cestách

MOTTO

*a třeba pro poezii
ta nejsprávnější chvíle je tu
a půlnoc nezabíjí
a rozbředlá tma sluší létu*

Cesty Polabím - Řeky

NAD ŘEKOU

Slunce je váleček z tenkého kovu,
spadl do odkvetlé zahrady.
Mraky tu vsadily na náhodu,
srpna je celé Polabí.

ZVONKOVÁ BÁSEŇ

Tak už je po létě,
po zlatém létě babím.
Jak zvonky v Loretě
zvoní to po Polabí.

V růžové tříšti
mlhy se plaví ránem.
Koupu se v listí,
v té řece načechrané.

NA MOSTĚ

Řeka chce hubnout po proudu,
jen nemá k tomu vůli.
Pentli si váže do vlasů,
když jaro červen pŕlí.

Teplo je, že dívenky
z pantoflí v trávě se zuly.
Na řeku hledí, jak vlnami
k břehu se lehce tulí.

Dny sládnou jako jahody
a voní brzké prázdniny.
Oblaka spadla do vody
a vykvetly z nich lekníny.

Za trochu stříbra dal by srpen cokoli,
mraky se topí v nízké řece.
Buchtami sladce voní to od polí
vytaženými právě z pece.

TEREZIÁNSKÉ LÉTO

Přišlo ráno po letní řece,
malíř v ní narychlo ruce smočil.
Měsíc jak rohlík vytažený z pece –
v tom ránu smály se snad všechny oči.

OPRAVDOVÉ JARO

Kdy přichází jaro opravdově,
takové, na které mnohý čeká?
Když otvírá se v duši básníkově
tak jako v loďce řeka.

Sepnuly řeky
své vlasy do ohonu
barevnou pentlí

jak zrnka písku
v přesýpacích hodinách
plul po břehu čas

PLAVECKÁ

Léto k nám vplulo na loďce
plejádou barev, vůní, veselého křiku
a zanechalo na fotce
plaváček stopy, stříšky slunečníků.

Cesty lázeňskými místy

POHÁDKOVÁ CESTA NA ZŘÍCENINU HRADU KYNŽVART

Do snítek jehličí spadal prach
a mlžný opar tu příběhy píše.
Je to prach kouzelný, co jen v pohádkách
postavy přizvává do tajemné říše.

NÁMĚSTÍČKO

Odešla za vrata
Polednice zubatá,
nozdrami koníka
letní den proniká.
U hrabalovské konvičky
scházejí se lidičky,
řečeno jedinou větou –
Krásný čas je to...

ZÁMEK KYNŽVART

Zásuvky z perleti
poklady panovníků ukrývají
můžeš je najít po rose
v závěsech jehličnanů
zámeckého parku
Zbývá jen pro štěstí
pohladit mlčky
alabastrovou ruku
básnířky Sapphó
a v duchu zatoužit
po jejím políbení

PRAMEN TEREZA

S vlasy rozpuštěnými
jak bohyně
krásy a průzračnosti
přemítá v tichu lesa
a dřevěný vodník opodál
bedlivě střeží
dušičky naoko uvězněné

VŠEDNÍ LÁZEŇSKÝ DEN

Slunce dnes bloudí po horách
a zívá nahlas z mlhoviny.
Svatý Vavřínek, celý v tmách,
odhodil mošnu na zbytečné splíny.

Lázeňští hosté z pramenu
se smíchem sbírají doušek čistý.
S krůpějmi světla v prstenu
procházím známými místy.

CESTOU K ČERNÉMU RYBNÍKU

V předivu stébel vítr si pohrává
a tráva má snad na tisíc kadeřníků.
Na břehu lampář bezradně postává –
celou stráň zapálil od svíček náprstníků.

MARIÁNSKOLÁZEŇSKÁ PROMENÁDA

Celá kolonáda je dnes do běla,
fontána zpívá Bocelliho.
Příliš opálit by se nechtěla –
slunce tu perlí jako víno.

Odpoledne jde jako film,
v něm dáma se slunečníkem z krajek.
Napsat o ní už nestačím –
jen bílý šátek za ní vlaje.

LÁZEŇSKÝ VEČER

Na nebi svíčkami svítí,
jako by byly svátky.
Červánky prošly se na chvíli
a spadly do jinovatky.

Ráno se v třišti koupalo
a ke korzu parkem zvalo nás
a slunce se zubatě usmálo
ode dna kříšťálových váz.

LISTOVÁNÍ

List za listem padá v parku
a k zemi snáší se jak zlatý sníh
a já se shýbám pro obálku
a tiše listuji si v nich.

MLHA JAK ŠLEHAČKA

Snad pro údiv, snad pro úlek
obloha nebem pospíchala
a upustila podšálek
od kávy, z níž šlehačka opadala.